

# רחל מדחלת על כל העולם



דו"ח לבחור

(המשך מעמוד 27)

של כמה קלפיות ברחבי הארץ. בפני מי? המפלגות דאגו להכניס לחוק הבחירות סעיף, הקובע בפירוש כי לבית המשפט אין שום סמכות בעניין זה. את העירעור יש להגיש לכנסת עצמה. הכנסת מסרה להטיפול לחצת-הכנסת (שלוש) אין דריסת-רגל בה. עתה, שבועה חודשים אחרי הבחירות (!) הגישה החצתה את החלטתה לאישור הבית.

עירערנו על נוהל זה בתוקף. חוק-הבחירות רות אומר שהכנסת רשאית לדחות את העירעור רק אחרי דיון בעירעור. על כן תבענו דיון במליאה.

היו"ר, קדיש לוז, שלל טענה זו. הוא הזכיר כי הכנסת קבעה תקנון שהעביר את סמכותה לחצת-הכנסת. ענינו שתקנון זה אינו חוקי — כי תקנון אינו יכול לשנות חוק מפורש. וכוח זה התנהל במשך יומיים, מבלי שהכנסת הרגישה בכך, באמצעות פתיים ומכתבים.

תבענו — אך לא קיבלנו — את הזכות לנמק את דעתנו המשפטית מעל הדוכן. היו"ר רק הכריז כי טענתנו הועברה לחצת-הפירושים שתחליט מי צדק. בינתיים אישרה הכנסת פה אחד וללא דיון את ההחלטה הדוחה את העירעור, כשרק אני נמנע.

נימקנו מעל הדוכן מדוע נמנענו מהצבעה זו. לא הסתפקנו בטיעון משפטי-פורמלי: **אכזרי:** ... אני סבור, כבוד היושב ראש, שזה נוגד גם את רוח החוק. הרי לא ייתכן שהכנסת, שהיא עצמה מהווה את הנושא של עירעור מסוג זה, תהיה גם היתובעת, גם המחליטה, גם השופטת וגם הנהנית. זה בוודאי סותר את העקרון של הפרדת-השיויות. אם גם הוותרת הכנסת רק על הדיון במליאה, הרי אין זה נוגד את רוח החוק. זה נוגד גם את הסדר הציבורי הסוב.

אין פלא שקולנו הבודד היה היחיד שהורם בכנסת נגד נוהל פסול ואבסורדי זה.

## איך לא להיות רציניים?

**איך מקבלת הכנסת החלטות?** הדבר מוזעזע אותנו בכל פעם מחדש. השבוע הוגש שיא חדש, בתום היכוח על האבטלה. שר-העבודה ענה, באיחור של כמה שבועות, לדיון הארוך על נושא זה שהיה ב' כנסת. הוא נשא נאום חגיגי, בו לא חידש הרבה. (בין השאר ציין כי משה דיין ויוסף אלמוגי הביעו בחיוב שתי דיעות מנוגדות. "קשה לי לדעת על איזו מדיניות בכל זאת ממליצות סיעות האופוזיציה, כאשר חברי-המועצה בדיעות לא רק שונות, אלא מנוגדות. מבחינה זו מצבן של סיעות מקיימט וטיעת העולט הזה טוב יותר, כי בכל זאת, כשמדובר בטיעה בת איש אחד, קשה למצוא את הניגודים.")

תוך כדי נאומו, התפתח ויכוח קצר בינו וביני על טיב העבודות היומיות, ועל הצעתנו להנהיג ביטוח-אבטלה.

**יגאל ארון:** ... שכר של תעסוקה יזומה מוכבד יותר מאשר קיצבה של ביטוח פאסיבי מפני אבטלה. אין בזה שום פחיתות כבוד, ידידי חברי-הכנסת אנברי, אם פועלי-תעשייה או פועלי-בניין, שלרוע המזל פוטר ממקום-עבודתו, ימצא את מחייתו, ולוא גם באורח זמני, בעבודות-יעור.

בסוף הגישה כל סיעה הצעת-החלטה משלה. אותו רגע נהרו שוב עשרות ח"כים לאולם, לקראת הצבעה. הרעש ליד דלת הכניסה היה מחריש-אוזניים, ובשום אופן לא הצלחתי לשמוע את ההצעות.

אנחנו, מצדנו, הצענו החלטה קצרה בת 3 סעיפים. שקראה לתעסוקה מלאה ולביטוח מפני אבטלה. ביקשתי שתיערך הצבעה על כל סעיף לחוד. הצעתי שגם לגבי הצעות הסיעות האחרות תיערך הצבעה על כל סעיף בנפרד — כי כל אחת מהן הציעה דברים חיוביים, בצד דברים שהתנגדו להם.

זה היה גוול עוד חמש דקות. לכן דחתה הכנסת את הצעתי, בהרמת-ידיים אוטומטית. לח"כים הנכבדים לא הייתה סבלנות. כך נמנעה כל אפשרות שהכנסת תצביע פה אחד למען עקרונות מסויימים, כגון עקרון התעסוקה המלאה. תוך רעש והמולה הצביעה כל סיעה בעד ההצעה של עצמה. בזה נגמר הדיון על האבטלה — בנימה של חוסר-רצינות גמור.

## לא עושים דברים כאלה

"הוא הומו! הוא ביטל! הוא ביטניקי!" געשה וסערה כל נהריה, היושבת על נהר געתון.

המפליצת שהחרידה את נהריה היא בסך הכל **איכא ישראל**, שהגיע לשם כדי לפתוח את הדיסקוטק הצפוני ביותר של המדינה. אבל אף נערה מבנות המקום לא הסכימה לעבוד אצלו כדיסכוהנת, כי בנהריה לא עושים דברים כאלה.

גם בעפולה לא עושים דברים כאלה, אבל מותר לעפולאים לעשות את זה בנהריה. לכן ייבא איכא שתי חתיכות מעפולה: את **גיילה** ואת **מיקי**.

חתיכה שלישית, לעומת זאת, באה לכהן שם ישר מצרפת, כי שם עושים דברים כאלה. שמה **איווט** והיא הגיעה ארצה עם אהובה, אותו הכירה בפונטנבלו שליך פאריס, אבל הוא נסח אותה בנהריה.

בדיוק אז הכירה את **פייר**, שגם הוא בא מפונטנבלו לנהריה. מרוב שמחה נשארה איתו איווט במקום, כי כבר לא נשארה לה סיבה לחזור לצרפת, ומיד נהפכה לדיסכוהנת אצל איכא.

בשבוע הראשון להיווסדו בא איכא לדיסקוטק שלו, הניצב ליד החוף, ומצא את השער נעול במנעול עירוני. מסתבר שמן הדיסקוטק אפשר להיכנס לחוף-הרחצה הי



גיילה

"הוא שבר מנעול עירוני" ראש העיר **גרשון טייך** הגיע מבוהל, וקהל סקרנים גדול התאסף לראות את טיך, שבא לראות את המנעול.

באותה הודמנות הם ראו מחלקה של חיי לים, שבאה להתרחץ בים, והלכה משם ישר לאיכא לרקוד שיק וטויסט עם הדיסכוהנת ועם נופשות. הם רוקדים בבגדיים כאמץ צע היום! נזעקה כל נהריה. אבל הם נב

## דור הזרד ודור בא

מועדון הגרושים המבוקשים של ירושלים התחתם. אפשר אפילו לומר שהוא התחלס. הרוח החיה במועדון היה קריין קול-ישראל היפה, **עמק פרי**, עד שבאה יפהפיה תל-אביבית, וחטפה אותו לעיני כל הירושל



עמק

מיות. השבוע הוא קנה כרטיס זוגי להצגת ריצ'ארד השלישי. הוא היה נרגש מאוד ליד קופת התיאטרון, כאילו היתה זאת קופת הרבנות.

אולי זה מפני שהיא יפה מאוד, צעירה, עשירה, וממשפחה טובה, שבנתה הרבה בתים בקבלנות, ושאינה סובלת מן המשבר הכלכלי.

גרוש מבוקש ויפה אחר הוא **ורדי** ("יפה") **בן-יעקוב**, גם הוא איש קול-ישראל. בזמן האחרון לא רואים אותו יר: תר: הוא הולך כל יום לבריכה של מלון גני-הודו כמכנסים לבנים, קצרים מאוד, שוחה ומשתוף על הדשא, כשמן המרפסת

## הפעם הוא לא מספר

האדריכל הנוצץ **רב פגל**, ואשתו האדריכלית-הדיסקוטקאית **פרדריקה**, התגאו תמיד בהבנה השוררת ביניהם. הם נהגו לספר אחד לשני את פרטי הפרטים של הרפתקותיהם הרבות.

בזמן האחרון מודאגים ידידיהם הרבים, כי דב אינו מספר לפרדי על הכיבוש האחרון שלו — יפהפיה גרושה בת 28. פרדריקה הסקרנית מתרגזת הפעם ברצינות.

הלו באמת, כשנערות איכא התחילו להגיש בבגדיים. אבל גל השמועות שהחל להתפשט — שכך די מהר. אנשים התחילו להתרגל לרעיון שבנהריה כבר כן עושים דברים כאלה.



איווט

## סופיה שלנו

כשרה **לם** זכתה בכינוי סופיה לורן הישראלית, בגלל דמיונה המדהים לג'יל, החליט צה"ל שזהו בזיון הצבא, כי נודע, סוף-סוף, שחילול לובשות חזיות. אחרי שהושיבו אותה בגלל זה ל-21 ימי מעצר, היא מיד הבינה את הרמז, שהצבא



שרה בן-בילל

לא מעוניין באופן מיוחד שהיא תעשה לו פירסומה. בפרט שהכבוד הזה עלה לה ב' הרבה כריאות. לכן גמרה לה בשקט את הצבא, ונסעה אחרי זה בשקט-בשקט לטייל באירופה. אבל מי שכורח מפני הכבוד — הכבוד רודף אחרינו: יום אחרי שעלתה על האונייה, נבחרה, בשף-היריקוים, לסגנית מלכת-ה' אוניה, וכך היא שוב זוכה לפירסום. ואם אחת כמו שרה היא רק סגנית-המלכה, מה היא המלכה עצמה?

המלכה היא אמריקאית בשם **סוזי**, ש' היא, בין השאר, בת חמישים, וסבתא ל' הרבה-הרבה נכדים.

## האם נכון ש...

● נהג מונית מתל-אביב נדהם הי שבוע לגלות שהוא נדבק במחלה נפוצה. הרופא שגילה לו זאת, דרש ממנו למי סור את שמות הנשים איתן קיים יחסים בשבועות האחרונים. רק אישה אחת התי אימה להגדרה זו. היתה זו אשת חברה זוהרת, אישתו של עורך-דין תל-אביבי ידוע.

הרופא פנה אליה, כפי שהחוק מחייב אותה, אולם אשת עורך-הדין סרבה לבוא לבדיקה.

משקיפה יידידתו הדינה, **וויפה בראנסקי**, העובדת בסאונה של המלון, כפי שתוכלו לקרוא בכתבת השער.

במשך השנים פרשו מן המועדון רבים וטובים, כמו **אהרון כירן**, שהלך להיות יועץ של אשכול, ועורך-הדין הצעיר והיפה **אבייתר לויין** — שעבר לתל-אביב מ' טעמי קריירה. מה שמוכיח שוב שהקריירה מפריעה בחיים.

אבל מי שהכי סובל מההתפוררות הנו ראה, זה **דודו הזרע**, מפעילי המחלקה הערבית של רפי". פעם הוא היה גר קצת אצל עמק פרי וקצת אצל ורדי בן-יעקוב. בשעות היום, כשניידו עבדו, יצא דודו ל' הוצות העיר, סיפר לנערות הצעירות שורדי ועמק הם בעצם בחורים טובים, כי הוא מכיר אותם מקרוב, וכך הצליח להכיר היטב גם את הבחורות.

עכשיו אין לו יותר למי להסביר, וגם לא לאן לחזור לבילה, כי דוד חוש של גרוי שים מבוקשים, אשר לא ידע את דודו חורש, נכנס לעמדות שהתפנו.